

ARREST VAN HET HOF
VAN 10 DECEMBER 1969¹

**Caisse d'assurance vieillesse des travailleurs
saliés de Paris tegen Jeanne Duffy
(verzoek om een prejudiciële beslissing,
ingediend door de Cour d'appel van Parijs)**

Samenvatting

Zaak 34-69

*Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Regeling der gemeenschap — Vermindering van voordelen als gevolg van de toepassing der verordeningen van de Gemeenschap — Behoud van niet krachtens die verordeningen verkregen voordelen.
(E.E.G.-Verdrag, art. 48-51)*

Het is met de doelstelling van de artikelen 48 tot en met 51 van het E.E.G.-Verdrag, welke grondslag, raam en begrenzing vormen van de verordeningen inzake de sociale zekerheid onverenigbaar de aanspraken der werknemers te beperken wanneer daartegenover geen in

die verordeningen voorziene voordelen staan. Van zodanige beperkingen kan derhalve slechts sprake zijn voor zover zij in het genot zijn van voordelen welke zij slechts ingevolge de toepassing van bedoelde bepalingen kunnen verkrijgen.

In de Zaak 34-69

betreffende het door de Cour d'appel te Parijs (Chambre Sociale) ingevolge artikel 177 van het E.E.G.-Verdrag tot het Hof van Justitie gericht verzoek om in het voor genoemde rechterlijke instantie aanhangig geding tussen

CAISSE D'ASSURANCE VIEILLESSE DES TRAVAILLEURS SALARIES, te Parijs

en

¹ — Procestaal: Frans.

Mevrouw J. DUFFY, wonende te Parijs, 17, rue Fourcroy, bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de uitlegging van Verordening no. 3 van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers, met name van artikel 11, lid 2, wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt : R. Lecourt, President, R. Monaco (rapporteur) en P. Pescatore, Kamerpresidenten, A.M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en de procesvoering

Overwegende dat mevrouw J. Dustin-Duffy, die aanvankelijk de Belgische nationaliteit had, na te zijn gehuwd met de heer Duffy, Frans onderdaan, met deze in Frankrijk is komen wonen en zich bij decreet van 1945 de Franse nationaliteit zag toegekend; dat zij sedert 1 september 1958 uit eigen hoofde gerechtigd was tot een haar door de Nationale Kas voor Bediendpensioenen te Brussel uitgekeerd ouderdomspensioen; dat zij na het overlijden van haar man op 9 maart 1965, bij de Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés te

Parijs (hierna te noemen de „Kas”) een 16 april 1965 gedagtekende aanvraag heeft ingediend, strekkende tot het verkrijgen van overlevingsrente (weduwenpensioen) als bedoeld in artikel L 351 van de Code de la Sécurité Sociale;

dat in dit artikel wordt bepaald :

„Wanneer de verzekerde overlijdt na de 60-jarige leeftijd te hebben bereikt heeft de te zijnen laste komende echtgenoot, die zelf geen voordeel uit hoofde van een wettelijke regeling op het stuk der sociale zekerheid geniet of kan genieten, recht ... op een overlevingsrente.”;

dat echter volgens artikel 148, paragraaf 3, van het decreet van 29 december 1945, wanneer het bedrag van het uit eigen hoofde genoten voordeel lager is dan de overlevings-

rente — hetgeen hier het geval is — een differentiële aanvulling wordt uitgekeerd; dat de Kas deze bepalingen in casu toepasselijk heeft geacht krachtens artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3 van de Raad inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers, waarin wordt bepaald :

„De bepalingen inzake vermindering of schorsing voorzien bij de wettelijke regeling van een Lid-Staat in geval van samenloop met andere uitkeringen van sociale zekerheid... zijn op de rechthebbende van toepassing, zelfs indien het uitkeringen betreft welke verschuldigd zijn krachtens een wettelijke regeling van een andere Lid-Staat ... Deze regel is echter niet van toepassing in de gevallen, waarin uitkeringen ... van dezelfde aard verschuldigd zijn overeenkomstig de artikelen 26 en 28 van deze Verordening.”;

dat de Kas op grond van deze voorschriften mevrouw Duffy niet in het genot van de door haar bedoelde uitkering heeft willen stellen, doch haar een differentieel pensioen heeft toegekend overeenkomende met het bedrag van de overlevingsrente, verminderd met het bedrag van het ouderdomspensioen dat zij van de Belgische pensioenkas ontvangt; dat mevrouw Duffy tegen dit besluit in beroep is gekomen bij de Commission de Première Instance du Contentieux de la Sécurité Sociale de Paris, 9e sectie, met vordering dat haar het gehele overlevingspensioen zou worden toegekend;

dat de Commission de Première Instance deze eis bij uitspraak van 11 juli 1967 heeft toegewezen;

dat de Kas tegen deze uitspraak in beroep is gekomen bij de Cour d'appel te Parijs, Chambre Sociale, waarna deze laatste instantie zich bij arrest van 27 juni 1969 krachtens artikel 177 van het E.E.G.-Verdrag tot het Hof van Justitie heeft gewend met de navolgende vraag :

„Kan een weduwe, die recht op uitkering van ouderdomspensioen heeft verworven wegens bezoldigde werkzaamheden in één enkele Lid-Staat verricht en die in een andere Lid-Staat, waar zij verblijf houdt, om uitkering van het door haar man in deze tweede Lid-Staat verworven pensioen verzoekt, zich Verordening no. 3 inzake de sociale zekerheid van migrerende werkne-

mers — met name artikel 11, lid 2, betreffende bepalingen inzake vermindering en schorsing der uitkeringen — zien tegen-

Overwegende dat het verwijzingsarrest op 28 juli 1969 is betekend en op 30 juli 1969 ter Griffie van het Hof van Justitie is ingeschreven;

dat mevrouw Duffy, de Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés te Parijs en de Commissie van de Europese Gemeenschappen overeenkomstig artikel 20, tweede alinea, van het als bijlage bij het Verdrag tot oprichting van de E.E.G. gevoegde Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie schriftelijke opmerkingen hebben ingediend;

dat het Hof, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal, heeft besloten niet tot instructiemaatregelen over te gaan;

dat mevrouw Duffy en de Commissie van de Europese Gemeenschappen ter terechtzitting van 19 november 1969 in de gelegenheid zijn gesteld tot het maken van mondelinge opmerkingen;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 3 december 1969 zijn conclusie heeft genomen;

II — Schriftelijke opmerkingen ingevolge artikel 20 van het Statuut

Overwegende dat de krachtens artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie gemaakte opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt :

A — Opmerkingen van mevrouw J. Duffy

Mevrouw Duffy herinnert eraan, dat Verordening no. 3 volgens haar titel de „sociale zekerheid van migrerende werknemers” betreft en ertoe strekt te voorkomen, dat het verkeer

dezer werknemers binnen de gemeenschappelijke markt nadelig is voor hun sociale zekerheid. Juist daarvoor zijn, met name voor wat de ouderdomspensioenen betreft, de artikelen 27 en 28 bedoeld en juist met het oog hierop heeft het Hof van Justitie deze verordening bijzonder ruim uitgelegd.

Het toepassingsgebied van Verordening no. 3 wordt in beginsel in artikel 4, lid 1, omschreven. Doch dit voorschrift mag niet in absolute zin worden opgevat. De zeer algemene bewoordingen, welke zelfs werknemers betreffen op welke slechts de wettelijke regelingen van één enkele Lid-Staat van toepassing zijn, werden gebezigd om mede te voorzien in alle bijzondere gevallen bedoeld in deze verordening, die inderdaad enige voorschriften (bij voorbeeld artikel 19, lid 1 en 7) betreffende zulke werknemers geeft. Nochtans mag uit het bestaan van zulke bijzondere gevallen geenszins worden afgeleid, dat in artikel 4 een algemene en absolute regel zou zijn gegeven, want men zou dan tot absurde resultaten komen. Het is immers duidelijk, dat een werknemer die slechts in Frankrijk heeft gewerkt en gewoon in beginsel onder de Franse wettelijke regeling valt en dat deze regeling zonder meer zou worden terzijde gesteld, wanneer men bedoeld artikel in absolute zin zou interpreteren. Derhalve kunnen, afgezien van sommige bijzondere gevallen en de daarvoor met zoveel woorden gegeven duidelijke voorzieningen, alle overige bepalingen van Verordening no. 3 slechts gelden voor migrerende werknemers op wie de wettelijke regelingen van twee of meer Lid-Staten van toepassing zijn geweest.

En, zo vervolgt mevrouw Duffy, noch op haar man die alleen in Frankrijk werkzaam is geweest, noch op haar zelf, die alleen in België heeft gewerkt, is de wettelijke regeling van twee of meer Lid-Staten van toepassing geweest. Verordening no. 3, met name artikel 11, lid 2, kan derhalve in casu niet gelden. Trouwens, wanneer het normaal is dat bepaalde in Verordening no. 3 bedoelde verboden (zoals het verbod van cumulatie van uitkeringen) worden toegepast op werknemers die voor de ontstaansvoorwaarden hunner aanspraken onder de bepalingen dezer verordening vallen, mag niet worden aangenomen dat deze zelfde verboden ook zouden gelden voor werknemers als de heer en mevrouw

Duffy die juist niet onder die bepalingen vielen.

Ten slotte ware het paradoxaal, indien de verordening — welke ten doel heeft het vrije verkeer van migrerende werknemers in de Gemeenschap te verzekeren door te voorkomen dat dit verkeer hun nadeel berokkent —, zou leiden tot vermindering van rechten welke de rechthebbende tevoren ontleende aan de nationale Franse wettelijke regeling alleen — waarin voordelen buitenslands niet als grond tot vermindering van het Franse overlevingspensioen worden beschouwd —.

B — Opmerkingen van de Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés te Parijs

De Kas doet opmerken dat „de bepalingen van artikel 4, lid 1, van Verordening no. 3 — zoals trouwens door de Cour d'appel te Parijs werd erkend — betrekking hebben op alle onderdanen van één of meer Lid-Staten” en dat in lid 2 van ditzelfde artikel wordt bepaald dat de verordening ook van toepassing is „op de nagelaten betrekkingen van de werknemers of van daarmede gelijkgestelden ongeacht hun nationaliteit, op wie de wettelijke regeling van een of meer Lid-Staten van toepassing is geweest”.

Zij betoogt dat zich op dit punt geen enkele moeilijkheid voordoet, zeker niet nu het Hof zelf dit meermalen heeft uitgesproken.

De tekst van artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3 is in zoverre geheel in overeenstemming met de geest van het nationale recht, met name van het Franse recht, en lijkt volkomen helder en ondubbelzinnig te zijn geredigeerd.

Ten overvloedige zij opgemerkt, dat in de als bijlage overgelegde Beschikking no. 31 van 27 oktober 1960 van de E.E.G.-Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers — waarin een dergelijke vraag, gerezen in verband met artikel 9, lid 1, van Verordening no. 4 van de Raad, wordt behandeld —, de juistheid der door de Kas verdedigde stelling is bevestigd, immers wordt het cumulatieprobleem hier in dezelfde zin opgelost. Hoewel in de instructies dezer be-

schikking schijnbaar alleen van uitkeringen van één en dezelfde soort (eigen rechten — afgeleide rechten) sprake is, lijken zij analoog te moeten worden toegepast op niet voor cumulatie vatbare voordelen als ouderdomspensioenen en overlevingsrenten.

De Kas concludeert dat op het door mevrouw Duffy aangevraagde overlevingspensioen de cumulatierregelen van artikel L 351 van de Code de Sécurité Sociale — welke in artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3 slechts met nog meer kracht en in duidelijke en preciese bewoordingen worden herhaald — toepassing moeten vinden.

C — *Opmerkingen van de Commissie*

1) Beroep op het Hof

Na erop te hebben gewezen, dat het Hof volgens zijn eigen jurisprudentie bevoegd is zich krachtens artikel 177 van het E.E.G.-Verdrag uit te spreken over de uitlegging van het gemeenschapsrecht, doch dit recht niet op een concreet geval toepassen noch uitspraak doen over de formele juistheid van nationale maatregelen, merkt de Commissie op dat het Hof altijd aan de onvolkomen bewoordingen der prejudiciële verzoeken de vragen kan ontlenu welke op grond van hun prejudicieel karakter onder 's Hof's rechtsmacht en onder het gemeenschapsrecht vallen. Zij doet voorts opmerken dat de Verordeningen nos. 3 en 4 volgens 's Hof's jurisprudentie moeten worden uitgelegd in samenhang met artikel 51 van het E.E.G.-Verdrag, zodat in casu dient te worden gezocht naar een met dat artikel verenigbare uitlegging van artikel 11 van Verordening no. 3.

2) Ten principale

a) *De toepassing van Verordening no. 3 op het onderhavige geval*

Volgens de Commissie brengt de omstandigheid, dat mevrouw Duffy slechts in één Lid-Staat (België) en haar man alleen in één andere Lid-Staat (Frankrijk) te werk gesteld

geweest is — zodat zij geen van beiden als migrerende werknemers *stricto sensu* kunnen worden beschouwd — niet mede dat Verordening no. 3 buiten toepassing moet blijven. Daartegen verzet zich enerzijds artikel 4 der Verordening, waarin wordt bepaald op welke personen zij toepassing moet vinden en in welker lid 1 en lid 2 uitdrukkelijk wordt gewaagd van een werknemer op welke de wettelijke regeling van één enkele Lid-Staat van toepassing is geweest, en anderzijds de ten deze duidelijke rechtspraak van het Hof.

b) *De draagwijdte van artikel 11 van Verordening no. 3*

De Commissie wijst erop, dat in artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3 met zoveel woorden wordt bepaald, dat de bepalingen inzake vermindering, voorzien bij de wettelijke regeling der Lid-Staten in geval van samenloop van uitkeringen, op de rechthebbende van toepassing zijn „zelfs indien het uitkeringen betreft welke verschuldigd zijn krachtens een wettelijke regeling van een andere Lid-Staat”.

Op grond van de laatste zin van lid 2 geldt deze regel niet voor uitkeringen van *dezelfde aard* die verschuldigd zijn volgens de artikelen 26 en 28 der verordening; hij blijft echter toepasselijk op alle uitkeringen van *verschillende aard* (zoals invaliditeit en ouderdom, overleving en invaliditeit, ouderdom en overleving, invaliditeit en ongeval) als de onderhavige: er is in casu sprake van ouderdomspensioen enerzijds en overlevingsrente anderzijds.

Dit lid vindt zijn rechtvaardiging in het feit dat het zonder territoriale beperking toepassen van de wettelijke regelingen der Lid-Staten als een logische aanvulling, als een soort tegenhanger, kan worden beschouwd van de andere bepalingen der verordening waarin ten behoeve van de rechthebbenden territoriale beperkingen op het stuk van de verkrijging, het behoud, de berekening en de verstrekking der uitkeringen worden afgeschaft.

c) *De vraag of deze uitlegging in verband met artikel 51 van het E.E.G.-Verdrag juist is*

De Commissie merkt ten slotte op, dat wanneer het Hof van Justitie in verscheidene arresten

inderdaad Verordening no. 3 ten faveure van de rechthebbenden heeft uitgelegd, zulks niet wil zeggen dat het Hof het beginsel huldigt dat de gemeenschapsrechtelijke regelingen toepasselijk zijn voor zover zij voor de rechthebbenden gunstiger blijken te zijn dan het nationale recht alleen. Op grond van sommige passages in 's Hof's uitspraken, vooral in de arresten 4/66 en 12/67, mag dit worden betwijfeld.

Volgens de Commissie moet men om een oplossing te vinden voor het vraagstuk van de verhouding tussen artikel 11 van Verordening no. 3 en artikel 51 van het Verdrag, uitgaan van het aan beide regels ten grondslag liggend begrip „coördinatie van nationale wettelijke regelingen”. Deze coördinatie doet problemen rijzen, welke oplossing te moeilijker is nu het aan de verordeningen inzake de sociale zekerheid ten grondslag liggende artikel 51 van het Verdrag aanduidenderwijze slechts twee — stellig belangrijke — elementen dier coördinatie noemt: de samentelling van alle in de onderscheiden nationale wettelijke regelingen in aanmerking genomen tijdvakken en de betaling der uitkeringen aan personen die op het grondgebied der Lid-Staten verblijf houden. Deze beide elementen vormen echter slechts bijzondere toepassingen van een algemeen beginsel dat men steeds tegenkomt wanneer het om internationale coördinatie gaat en dat als de grondslag ervan is te beschouwen: de afschaffing van territoriale beperkingen door feiten welke zich in andere Lid-Staten voordoen in aanmerking te nemen als hadden zij op het grondgebied van de betrokken staat plaatsgevonden. Dit beginsel vindt veelvuldig toepassing in de verordeningen inzake de sociale zekerheid,

alwaar het tot uitdrukking kwam in talrijke bepalingen ter regeling van positieve en negatieve conflicten van nationale wettelijke regelingen. Al deze bepalingen welke op een zelfde beginsel berusten vullen elkander aan, en wel zozeer dat men zich moeilijk kan indenken dat de toepasselijkheid van sommige bepalingen zou kunnen worden ontkend op grond dat zij tot regeling van positieve conflicten strekken, immers dan zou de coördinatie op communautair niveau onvolledig zijn en onvoldoende samenhang vertonen. Dit complementair karakter is trouwens door het Hof van Justitie voor wat artikel 52, alinea 1, van Verordening no. 3 betreft erkend (arrest 33/64).

Ten slotte is volgens de Commissie de stelling van mevrouw Duffy dat het, nu te haren behoeve ten aanzien van het ontstaan van haar pensioenrechten de gunstiger bepalingen van Verordening no. 3 niet zijn toegepast, abnormaal ware de bepalingen dier verordening wèl op haar toe te passen wanneer het gaat om de vaststelling van haar aanspraken — onder voorwaarden welke op beperkingen dier aanspraken neerkomen — onjuist. Weliswaar zijn haar rechten in België op grond van de Belgische wettelijke regeling alleen ontstaan, doch het is al evenzeer waar dat het Belgisch pensioen haar in Frankrijk juist dank zij Verordening no. 3 wordt uitgekeerd; zonder de verordening zou het ouderdomspensioen haar op grond van bedoelde nationale regeling niet elders kunnen worden verstrekt.

De Commissie besluit haar opmerkingen door als haar mening uit te spreken dat de vraag van de Cour d'appel te Parijs in bevestigende zin ware te beantwoorden.

Ten aanzien van het recht

Overwegende dat de Cour d'appel te Parijs bij arrest van 27 juni 1969, ingekomen ter Griffie van het Hof op 30 juli 1969, ingevolge artikel 177 van het Verdrag tot

oprichting van de E.E.G., de vraag stelt of „aan een weduwe, die recht op uitkering van ouderdomspensioen heeft verworven wegens bezoldigde werkzaamheden in één enkele Lid-Staat verricht en die in een andere Lid-Staat, waar zij verblijf houdt, op uitkering van het door haar man in deze tweede Lid-Staat verworven pensioen verzoekt, zich Verordening no. 3 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers — met name artikel 11, lid 2, betreffende bepalingen inzake vermindering en schorsing der uitkeringen — (kan) zien tegengeworpen ...”;

dat de uitleggingsvraag kan worden herleid tot de vraag onder welke voorwaarden de bepalingen inzake vermindering of schorsing, voorzien bij de wettelijke regeling van een Lid-Staat, krachtens artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3, aan de verzekerde kunnen worden tegengeworpen ingeval van samenloop met andere uitkeringen van sociale zekerheid welke verschuldigd zijn krachtens een wettelijke regeling van een andere Lid-Staat;

Overwegende dat de bepalingen van genoemde verordening naar luid van haar artikel 4, alinea 1, toepasselijk zijn, „op de werknemers of daarmee gelijkgestelden, op wie de wettelijke regeling van één of meer Lid-Staten van toepassing is of geweest is ... alsmede op hun gezinsleden of hun nagelaten betrekkingen”;

dat bij vergelijking van dit artikel met artikel 12, lid 2, blijkt dat dit laatste kan worden toegepast op werknemers op wie de wettelijke regeling van één enkele Lid-Staat van toepassing is geweest;

Overwegende dat volgens artikel 11, lid 2, de bepalingen inzake vermindering of schorsing, voorzien bij de wettelijke regeling van een Lid-Staat, in geval van samenloop met andere uitkeringen van sociale zekerheid aan de rechthebbende kunnen worden tegengeworpen, zelfs indien het uitkeringen betreft welke verschuldigd zijn krachtens een wettelijke regeling van een andere Lid-Staat;

dat dit voorschrift, ter bepaling van zin en strekking, moet worden uitgelegd in het licht van de artikelen 48 tot en met 51 van het Verdrag, welke grondslag, raam en begrenzing vormen van de verordeningen inzake de sociale zekerheid;

dat men, nu deze artikelen ten doel hebben het vrije verkeer van werknemers te verzekeren door hun bepaalde rechten te verlenen, zich buiten de doelstelling en het kader van genoemde bepalingen zou begeven door de aanspraken der werknemers te beperken wanneer daartegenover geen in de verordeningen voorziene voordelen staan;

Overwegende dat in de gevallen waarin de verordeningen de werknemers voor wat de sociale zekerheid betreft voordelen verschaffen welke zij niet zouden kunnen verkrijgen wanneer dezelve niet van toepassing zijn, hun tegenover de voordelen welke zij daaraan ontleen beperkingen kunnen worden opgelegd;

dat zodanige beperkingen, wanneer daartegenover geen voordelen als vermeld staan, niet gerechtvaardigd zouden zijn, omdat zij ertoe zouden leiden dat de werknemer in een minder gunstige positie zou komen te verkeren dan die welke, bij gebreke van verordeningen, uit de toepassing van het nationale recht of van bijzondere overeenkomsten tussen Lid-Staten zou voortvloeien;

dat dan ook beperkingen als voor bepaalde uitkeringen van sociale zekerheid voorzien of toegelaten in artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3, aan de verzekerde slechts kunnen worden tegengeworpen wanneer zij in het genot zijn van uitkeringen die ingevolge de toepassing van diezelfde verordening verschuldigd zijn geworden;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat de kosten, gemaakt door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, welke haar opmerkingen aan het Hof heeft ingediend, niet terugvorderbaar zijn;

dat de procedure ten aanzien van partijen als een in de loop van het geding voor de Cour d'appel te Parijs gerezen incident is te beschouwen, zodat deze instantie over de kosten zou hebben te beslissen;

Gezien de stukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de mondelinge opmerkingen van verweerster in het bodemgeschil en de Commissie van de Europese Gemeenschappen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 48 tot en met 51 en 177;

Gelet op de Verordening van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap no. 3 van 25 september 1958, met name op de artikelen 4, 11 en 19;

Gelet op het Protokol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap, met name op artikel 20;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

verklaart in antwoord op de in het arrest van de Cour d'appel te Parijs, Chambre Sociale, van 27 juni 1969 gestelde vraag, voor recht :

De bepalingen inzake vermindering of schorsing, voorzien bij de wettelijke regeling van een Lid-Staat in geval van samenloop met andere uitkeringen van sociale zekerheid kunnen krachtens artikel 11, lid 2, van Verordening no. 3, aan de verzekerden slechts worden tegengeworpen wanneer zij in het genot zijn van uitkeringen welke ingevolge de toepassing van genoemde verordening zijn verworven.

Gewezen te Luxemburg op tien december negentienhonderdnegenenzestig.

Lecourt	Monaco	Pescatore
Donner	Trabucchi	Mertens de Wilmars
	Strauß	

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien december negentienhonderdnegenenzestig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL K. ROEMER
VAN 3 DECEMBER 1969¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Aan het geding voor de Cour d'appel te Parijs, die zich ingevolge artikel 177 van het Verdrag tot ons Hof heeft gewend, liggen de navolgende feiten ten grondslag :

Mevrouw Dustin, weduwe van P. Duffy, had als Belgisch onderdaan uitsluitend in België gewoond en gewerkt. Op grond van de door haarzelf aan de te Brussel gevestigde Nationale Kas voor Bediendenpensioen voldane bijdragen had zij aanspraak verworven op ouderdomspensioen, dat haar sedert 1 september 1958 tot de telkens krachtens de wet bepaalde bedragen wordt uitbetaald.

1 — Vertaald uit het Duits.